

משנה. אף השמלה היתה בכלל כל אלו, ולמה יצאת - להקיש אליה, לומר לך: מה שמלה מיוחדת - שיש בה סימנין ויש לה תובעין, אף כל דבר שיש בו סימנין ויש לו תובעים - חייב להכריזו.

בכלל כל אלו - בכלל כל אבדת אחיך

רבא: צריכי: שמלה מיוחדת שיש לה סימנין ותובעין אף כל כה"ג חייב להכריז חמור דאפי' בסימני אוכף, ולא רק בסימני דנופה כשמלה שור דאפי' גיזת זנבו, שה לגיזותיו. - וקשה דכ"ש שה לגיזותיו וקשיא: חמור דבור לר"י. ושה דאבידה לר"ה [וא"א שממעט לגללים שהרי מפקיר] ולא ללמד שסימנין דאורייתא - מדתני שמלה דמיוחדת דיש בה סימנין ותובעין.

ת"ר: ת"ק: 'אשר תאבד' - פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה. ר"י: 'ומצאתה' - פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה.

נפק"מ: א. אביי: משמעות דורשין

למ"ד מ'אשר תאבד'. האי 'ומצאתה' לדרבנאי. - דאתאי לידיה משמע. למ"ד מ'ומצאתה', אשר תאבד ממנו' לרשב"י: ממנו דיצתה זו שאבודה הימנו ואינה מצויה אצל כל אדם [כשטפה נהר וכו'].

ואידך הא דרבנאי נפקא מ'ומצאתה'. ואידך מממנו, ואידך ממנו לא משמע ואידך הא דר"י 'ממנו'. - ואידך: ממנו לא משמע ליה.

נפק"מ ב. רבא: פרוטה שהוקרה והוזלה וחזרה והוקרה

ומצאתה - בעינן שיעור מציאה משעת אבידה ועד שעת מציאה [ולא רק הוזלה, שאז אין 'ומצאתה'. ולא רק הוקרה שאז אין 'אשר תאבד']

איבעיא: סימנין דאורייתא או דרבנן? ונפק"מ להחזיר גט אשה בסימנים.

אי דאורייתא - מחזירים, ואי דרבנן, עשו רבנן תקנה בממון ולא באיסור.

א. ת"ש: שמלה יצאת להקיש כל שיש לה סימנין ותובעין חייב להכריז, תובעין איצריכא ליה וסימנין כדי נסבא.

ב. ת"ש: חמור בסימני אוכף! - אימא: בעדי אוכף.

ג. ת"ש: 'והיה עמך עד דרש אחיך אתו', דרשהו אם רמאי הוא או לא ומאי לאו בסימנין, - דחי: דדרשהו בעדים.

ד. ת"ש: אין מעדין אלא על פרצוף הפנים עם החוטם, אע"פ שיש סימנין בגופו ובכליו. ש"מ לאו דאורייתא.

- דחי' א. גופו - דארוך וגוץ, כליו - דחיישינן לשאלה. משא"כ באוכף לא חוששים לשאלה דפוצע החמור, ב. כליו בחיורי ובסומקי.

והך דתניא: מצאו קשור בכיס או בארנקי ובטבעת, או שמצאו בין כליו - אפילו לזמן מרובה כשר. שם לא חישי שישאיל כיס וארנקי שיסמן רע הוא, וטבעת - שיבוא לזיף.

ה. לימא כתנאי: ת"ק אין מעדין על השומא, ואלעוד בן מהכאי: מעדין על השומא. ולכא' נחלקו אם סימנין דאורייתא או דרבנן.

א. רבא: נחלקו: בשומא אי מצויה בכך גילו. ואפשר דלכו"ע סימנין דאורייתא

ב. נחלקו: בסימנין העשויין להשתנות לאחר מיתה. ולכו"ע אין מצויה בכך גילו

ג. נחלקו: אי שומא סימן מובהק הוא ואפשר דלכו"ע סימנין דרבנן.

רבא: אם סימנין אינן דאורייתא איך מחזירים אבידה בסימנין אלא שנת למוצא אבידה שיחזירו בסימנין, כדי שאם הוא יאבד יחזירו לו בסימנין

- ר"ם לרבא: וכי אדם עושה טובה לעצמו בממון שאינו שלו? אלא: שידע המאבד שאין עדים ונת לו לתת סימנין מובהקין שאחרים לא יודעים

והך דרשב"ג: דאחד הלוח משלשה יחזיר ללוח, שלשה שלוח מן האחד יחזיר למלוח, - סברא הוא דבלוח משלשה יחזיר ללוח שאמורים להיות אצל הלוח וממנו נפלו

וכן ג' שלוח מאחד יחזיר למלוח שאמורים להיות אצל המלוח והקשה רבא דתני: מצא תכריך או אגודה של שטרות יחזיר, ה"ג שנת ללוח להחזיר למלוח?

אלא אמר רבא: סימנין דאורייתא, ד'והיה עמך עד דרש אחיך אתו'. וכי תעלה על דעתך שיתננו קודם שידרשנו? אלא, דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. והיינו בסימנין ש"מ.